

τυφλή γωνία

Γράφει
ο **Λουκάς
Τσουκάλης**

REUTERS SIMON DAWSON

Το Ισραήλ κερδίζει πολέμους, αλλά...

Το κράτος του Ισραήλ υπήρξε ανέκαθεν, από τη γέννησή του αλλά και πριν, όσο βάστηξε ο μακρύς και δύσκολος τοκετός, μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση. Ονειρο που εκπληρώθηκε για μια σημαντική μερίδα ενός λαού που ζούσε αιώνες στη διασπορά και υπέστη αλλεπάλληλες διώξεις και εξορίες, με αποκορύφωμα τη γενοκτονία που διέπραξαν οι Γερμανοί Ναζί. Ενός λαού με μεγάλη ιστορία και πολιτισμό που πέτυχε θαύματα στο νέο του κράτος. Με τη στήριξη της Δύσης και ειδικότερα των Ηνωμένων Πολιτειών που ανέλαβαν το κράτος του Ισραήλ υπό την προστασία τους σε μια δύσκολη γειτονιά όπου θεωρείται ξένο σώμα. Και με ένα προπατορικό αμάρτημα, ότι για να φτιάξουν το κράτος του Ισραήλ, έπρεπε πρώτα να διώξουν με τη βία από τα σπίτια τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που ζούσαν εκεί.

Το προπατορικό αμάρτημα πήρε πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις στην πορεία, έπειτα από αλλεπάλληλους πολέμους. Μερικά εκατομμύρια Παλαιστινίων ζουν εδώ και δεκαετίες στη Δυτική Οχθη υπό στρατιωτική κατοχή, που γίνεται κάθε μέρα και πιο βίαιη. Μερικά ακόμη εκατομμύρια ζούσαν υπό ασφυκτικό περιορισμό στη στενή Λωρίδα της Γάζας μέχρι που δεν έμεινε πλέον σχεδόν τίποτα όρθιο για αυτούς εκεί, έπειτα από έναν πόλεμο χωρίς όρια που ακολούθησε τη φρικτή επίθεση της Χαμάς. Και λιγότερο ως πολίτες

του Ισραήλ, αραβική μειονότητα στο εβραϊκό κράτος. Χωρίς να μετράμε τους πρόσφυγες σε άλλες χώρες στην ευρύτερη περιοχή και τον υπόλοιπο κόσμο. Δηλαδή σαν τους Εβραίους της διασποράς για πολλούς αιώνες. Η Ιστορία παίζει ενίοτε περίεργα παιχνίδια.

Παλιά μιλούσαμε για τη λύση δύο κρατών στην περιοχή, που θα επέτρεπε την ειρηνική συμβίωση Ισραηλινών και Παλαιστινίων. Εγιναν τραγικά λάθη και από τις δύο πλευρές, πολλοί την υπονόμισαν. Και σήμερα η λύση των δύο κρατών έπαψε να θεωρείται ρεαλιστική προοπτική. Γιατί οι ισραηλινοί οικισμοί στα παλαιστινιακά εδάφη συνεχώς μεγαλώνουν και η πολιτική ηγεσία του Ισραήλ, στη μεγάλη πλειοψηφία της, την αποκλείει τελείως. Και γιατί στις παλαιστινιακές περιοχές γεννιούνται κάθε μέρα καινούργιοι τρομοκράτες, μάρτυρες και μαχητές του απελευθερωτικού αγώνα. Εξαρτάται κυρίως από τη σκοπιά του καθενός πώς τους ονομάζεις, συχνά είναι όλα μαζί. Ετσι, ο φαύλος κύκλος της βίας συνεχώς μεγαλώνει, χωρίς προοπτική ειρηνικής επίλυσης. Εκτός κι αν πιστέψουμε ότι η Γάζα μπορεί να γίνει κάποτε μια νέα Ριβιέρα χωρίς Παλαιστινίους.

Η υπαρξιακή απειλή από τους γείτονες και ο συνεχής πόλεμος για επιβίωση δεν μπορούσαν παρά να έχουν άμεση επίπτωση στο εσωτερικό της χώρας. Αλλάξε ριζικά και η σύνθεση της ισραηλινής κοινωνίας λόγω των πιο πρόσφατων μεταναστευτικών εισροών. Το αποτέλεσμα είναι μια χώρα με το όπλο

συνεχώς παρά πόδα, όπως θα λέγαμε στα δικά μας, με τους στρατηγούς να εναλλάσσονται στην ηγεσία των κομμάτων, με την πολιτική να στρέφεται όλο και πιο δεξιά και προς ακραίο εθνικισμό, με ισχυρές δόσεις θρησκευτικού φανατισμού, με αυταρχικούς ηγέτες που εκπέμπουν την αλαζονεία της ισχύος και κατηγορούνται για εγκλήματα πολέμου, ενδεχομένως και γενοκτονία (οποία τραγική ειρωνεία της Ιστορίας!). Ενώ η πλειοψηφία των πολιτών φαίνεται να έχουν πειστεί ότι ο θάνατος των εχθρών αποτελεί προϋπόθεση για τη δική τους επιβίωση. Αλλωστε, ο θάνατος των εχθρών δεν μετράει πολύ, γιατί θεωρούνται κατώτερα όντα.

Μια βαθμιαία αλλοτρίωση της κοινωνίας σε συνθήκες συνεχούς πολέμου. Να είναι άραγε η εκδίκηση των εχθρών του Ισραήλ, γιατί κατάφεραν τελικά κάπως να τους μοιάσει; Ευτυχώς υπάρχουν ακόμη αρκετοί στη χώρα που αντιστέκονται. Τα τελευταία χρόνια, κάποιοι από αυτούς αποφασίζουν να φύγουν. Η μετανάστευση έχει για πρώτη φορά αρνητικό πρόσημο. Και το Ισραήλ απομονώνεται διεθνώς. Οσο όμως συνεχίζει η αμερικανική προστασία, η ισραηλινή ηγεσία δείχνει να μη φοβάται. Μήπως θα έπρεπε να ανησυχεί αν διαβάσει τις δημοσκοπήσεις που δείχνουν μεγάλη μεταστροφή της αμερικανικής κοινής γνώμης τα τελευταία χρόνια;

Κερδίζεις πολέμους, χάνεις την ειρήνη, χάνεις και την ψυχή σου. Τι κρίμα! ●